

SOPHIE
IRWIN

**JAK SI NAJÍT
ZÁMOŽNÉHO
MANŽELA
SNADNO A RYCHLE**

PRÁVĚ
ZAČÍNÁ
PLESOVÁ SEZÓNA
A NENÍ ČASU
NAZBYT...

**JAK SI NAJÍT
ZÁMOŽNÉHO MANŽELA
SNADNO A RYCHLE**

Copyright © 2022 Irwin Editorial Limited

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jitka Fialová, 2023

Cover © Caroline Young, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3181-7 (pdf)

JAK SI NAJÍT ZÁMOŽNÉHO MANŽELA SNADNO A RYCHLE

SOPHIE IRWIN

přeložila Jitka Fialová

*Fran, díky níž jsem tuto knihu psát začala, a mé rodině,
díky níž jsem ji dokončila*

Neměla nikdy příliš valné mínění ani o mužích, ani o svazku manželském, přesto bylo manželství vždy jejím cílem. Bylo to jediné počestné zaopatření pro vzdělanou mladou ženu bez velkého věna, a i když nebylo nutně zárukou štěstí, byl to ten nejjistější způsob, jak se vyhnout bídě a posměchu.

Jane Austen, *Pýcha a předsudek*

Překlad Blanka Carrière

Kapitola první

Netley Cottage, Biddington, hrabství Dorsetshire, 1818

„Takže vy si mě opravdu nevezmete?“ zopakovala slečna Talbotová nevěřicně.

„Bohužel,“ odpověděl pan Charles Linfield, a ačkoli právě zrušil zasnoubení, které trvalo dva roky, v tu chvíli měl ve tváři překvapivě optimistický a zároveň lehce omluvný výraz, asi takový, jako když příteli s politováním sdělujete, že se nemůžete dostavit na oslavu jeho narozenin.

Kitty na něj nechápavě zírala. Stávalo se vyloženě zřídka, že Katherine Talbotová – pro příbuzné a úzký okruh známých Kitty – něčemu nerozuměla. Ve své rodině, ba dokonce v celém Biddingtonu se těšila pověsti, že jí to bleskurychle myslí a rozhodně nepostrádá talent na řešení praktických problémů. Přesto si v tom okamžiku nevěděla rady. S Charlesem se mají vzít. Ví to už léta. A teď se to nestane? Co na to říct, jaký pocit byste měli mít tváří v tvář takové novině? Najednou je všechno jinak. A přesto Charles stále vypadá přesně tak, jak ho viděla snad tisíckrát, znovu se oblékl tak ledabyle, jak si to mohou dovolit jen lidé vskutku zamožní: bohatě vyšívanou vestičku má špatně zapnutou a vázanku, zmačkanou a příliš barevnou, beznadějně nakřivo. Pro takovou příležitost, pomyslela si Kitty, zatímco na tu hroznou vázanku hleděla stále rozhořčeněji, by se slušelo aspoň se vhodně ustrojit.

Zjevně se jí hněv dal vyčíst z očí, protože kající a zároveň blahosklonný výraz z obličeje pana Linfielda vmžiku zmizel a bývalý snoubenec se tvářil jako trucovitý školák.

„Takhle se na mě dívat nemusíte!“ obořil se na ni. „Vždyť naše zasnoubení stejně nikdy nebylo oficiální!“

„Nikdy nebylo oficiální?“ zopakovala Kitty, které se duchapřítomnost mezitím vrátila. Uvědomila si, že přímo zuří. Beznadějný nevychovanec! „O manželství spolu přece mluvíme už dva roky. Svatbu jsme doteď odkládali jen proto, že mi zemřela matka a otec byl nemocný! Přece jste mi slíbil... Nasliboval jste toho spoustu.“

„Mladý člověk toho navykládá,“ namítl a paličatě dodal, „a krom toho jsem svatbu přece odvolat nemohl, když byl váš otec jednou nohou v hrobě. Zachoval bych se vskutku nepatřičně.“

„A když teď zemřel a v zemi není ještě ani měsíc, usoudil jste, že konečně přišel čas zasnoubení zrušit?“ pustila se do něj rozlíceně. „Teď jste se podle vás zachoval, jak se patří?“

Projel si rukou vlasy a oči mu zalétly ke dveřím.

„Poslyšte, nemá smysl o tom diskutovat, když to berete takhle,“ předstíral tón muže, který podstupuje těžkou zkoušku, ale je pevně odhodlán neztratit trpělivost. „Asi bych měl odejít.“

„Odejít? Přece není možné se tu objevit s takovou zprávou a nijak to nevysvětlit. Viděla jsem se s vámi před týdnem a tehdy jsme mluvili o tom, že se vezmeme v květnu – ani ne za tři měsíce.“

„Snad jsem měl jenom poslat dopis,“ zamumlal si pro sebe, stále s pohledem toužebně upřeným na dveře. „Mary řekla, že tohle bude nejlepší způsob, jak vás o tom zpravit, ale napsat dopis by jistě bylo snazší. Nemyslí mi to, když na mě tady ječíte.“

Ačkoli Kitty měla k naštvání celou přehršli důvodů, nad většinou jen mávla rukou a s instinktem zkušeného lovce se zaměřila na tu nejdůležitější informaci.

„Mary?“ pravila úsečně. „Mary Spencerová? Co přesně má slečna Spencerová s tímhle společného? Ani nevím, že se vrátila do Biddingtonu.“

„Ale ano, ano, je tu, je,“ koktal pan Linfield a na čele mu vyrazily kapičky potu. „Matka ji k nám na nějaký čas pozvala. Mým sestráám prospěje, když se seznámí s dalšími lidmi.“

„A vy jste se slečnou Spencerovou mluvil o tom, že zrušíte naše zasnoubení?“

„Ano, měla pro tu situaci upřímné pochopení – pro tu moji i vaši – a přiznávám, byl jsem rád, že... že jsem si o tom mohl s někým pohovořit.“

Ticho, kratičké. Následující dotaz byl položen takřka nezúčastněným tónem: „Pane Linfelde, hodláte slečnu Spencerovou požádat o ruku?“

„Ne! Vlastně jestli se mám – my už jsme totiž... A tak jsem si myslel, že bude nejlepší, když – když sem přijdu...“

„Aha,“ pronesla Kitty, které bylo rázem všechno jasné. „V tom případě musím obdivovat, jak obrovskou sebedůvěrou překypujete. Je to vskutku parádní výkon, pane Linfelde, nabídnout sňatek jedné ženě, ačkoli jste zasnouben s druhou. Výborně, výborně!“

„Přesně tohle děláte vždycky!“ stěžoval si pan Linfield, který konečně sebral špetku odvahy. „Všechno překrucujete tak dlouho, až člověk neví, co je co. Nenapadlo vás vůbec, že jsem jednal s úmyslem šetřit vaše city? Že jsem se chtěl vyhnout situaci, kdy bych vám musel sdělit krutou pravdu: že kdybych chtěl udělat politickou kariéru, těžko by bylo možné, abych měl za manželku někoho, jako jste vy?“

Jeho pohrdavý tón ji šokoval. „A co přesně má znamenat zase tohle?“ dožadovala se vysvětlení.

Rozhodil rukama, jako by ji vyzýval, aby se rozhlédla. Kitty se neobtěžovala. Dobře věděla, co uvidí, protože v tomto pokoji pobývala den co den: prodřené lenošky, kvůli teplu přistřčené co nejlíže ke krbu, na podlaze koberec, kdysi elegantní, nyní prošlapaný a prožraný od molů, a police původně plné knih, teď zející prázdnotou.

„Žijeme sice ve stejném městě, ale každý pocházíme z jiného světa.“ Znovu rozhodil rukama. „Já jsem syn venkovského

šlechtice! Máti a slečna Spencerová mi pomohly pochopit, že pokud má mít moje jméno ve společnosti zvuk, mezalianci si nemohu dovolit.“

Kitty se ještě nikdy nestalo, aby tak hlasitě slyšela, jak jí buší srdce. Takže sňatek s ní by byl nerovný?

„Pane Linfelde,“ oslovila ho potichu, ale jedovatě. „Ať mezi námi nejsou žádné lži. S naším zasnoubením jste neměl žádný problém, dokud jste se znovu neshledal s pohlednou slečnou Spencerovou. Syn venkovského šlechtice, říkáte! Neočekávala bych, že vám vaše rodina bude trpět chování nehodné džentlmena. Nejspíš bych vlastně měla být ráda, že jste se jako osoba zcela nečestná projevil dřív, než by bylo příliš pozdě!“

Každý z těch úderů zasadila s přesností a silou mistra v boxu a Charles – od nynějška výhradně pan Linfield – před ní vrávoravě couval.

„Jak jen můžete něco takového vypustit z úst?“ zeptal se v úděsu. „Jak to, že to není chování hodné džentlmena? Začínáte být hysterická.“ Pan Linfield nervózně přešlapoval, celý nesvůj, a pot se z něj jen lil. „Opravdu chci, abychom zůstali velmi dobrými přáteli, to musíte pochopit, Kit–“

„Slečno Talbotová,“ opravila ho s mrazivou zdvořilostí. Vztek lomcoval celou její bytostí, ale ovládla se a prudce mávla rukou směrem ke dveřím. „Pane Linfelde, jistě mi odpustíte, když vás požádám, abyste se vyprovodil sám!“

Okamžitě přikývl a nedočkavě od Kitty prchl, ani se neohlédl.

Chvilku zůstala nehybně stát a tajila dech, jako by díky tomu snad mohla další vývoj té katastrofy zarazit. Potom přešla k oknu, kudy do pokoje proudilo ranní slunce, opřela si čelo o sklo a pomalu vydechla. Otevíral se odtamtud ničím nerušený výhled na zahradu: kvetly první narcisy a plevelem na zeleninovém záhonu se prodírala kuřata a vyhlížela, co by kde sezobla. Život venku šel dál jako dřív, přestože na její straně skla se vše právě obrátilo v trosky.

Zůstaly tedy samy. Dočista a absolutně samy a nikde není jediná duše, na kterou by se mohly obrátit. Maminka s tatínkem odešli a nyní, v hodině nouze nejvyšší, když si Kitty víc než kdy dřív přeje, aby je mohla požádat o radu, už to udělat nemůže. Nezbývá nikdo, koho by mohla požádat o pomoc. Začala propadat panice. Co si teď počne?

Na tom místě by možná stála několik hodin, kdyby ji nevyrušila její nejmladší sestra, desetiletá Jane, která tam o několik minut později vtrhla s arogancí královského posla.

„Kitty, kde má Cecily tu svou knihu?“ zeptala se důrazně.

„Včera ležela v kuchyni,“ odpověděla Kitty, ani neodvrátila pohled od zahrady. Záhon určený pro artyčoky by se měl vyplít, zanedlouho ho bude potřeba osít. Z dálky slyšela, jak Jane volá na Cecily a vyřizuje, co se dozvěděla.

„Tam jsem se už dívala!“ zněla odpověď.

„Tak se podívej ještě jednou!“ Kitty nejmladší sestru mávnutím ruky netrpělivě poslala pryč.

Dveře se otevřely a s třeskem zavřely. „Prý tam není, a jestli jsi ji prodala, bude moc nešťastná, protože ji dostala od faráře.“

„Pro boha živého!“ zvolala Kitty. „Klidně Cecily pověz, že tu její hloupou knihu od faráře teď hledat nemůžu, protože jsem právě dostala košem a potřebuji chvíli klidu, abych se vzpamatovala. Jestli to přání ovšem není příliš neskromné!“

Sotva Jane ten neobvyklý vzkaz Cecily zopakovala, seběhl se celý dům – všechny čtyři Kittyiny sestry a pes Bramble, takže salon se okamžitě zaplnil hlukem.

„Kitty, cože – pan Linfield ti dal kopačky? Doopravdy?“

„Stejně jsem ho nikdy neměla ráda, hladil mě po hlavě, jako kdybych byla malé dítě.“

„Ta moje kniha v kuchyni není.“

Kitty sestrám, s hlavou stále opřenu o sklo, lakonicky vylíčila, co ji potkalo. Všem to vzalo řeč: sestry nejistě zíraly jedna na druhou. Jane ale za chvíličku znuděně zamířila k rozvrzanému

klavíru a panující ticho zahнала tím, že začala zvesela třískat do kláves. Hrát se nikdy neučila, ale co jí chybělo, pokud jde o nadání, nahrazovala zápalem pro hru a hlasitostí.

„Hrůza,“ vzdychla Beatrice, když se po tom šoku zmohla na slovo. V devatenácti letech měla coby druhá nejstarší ze sester ke Kitty nejbliž jak věkem, tak temperamentem. „Kitty, moc mě to mrzí. Určitě ti to zlomilo srdce.“

Kitty k ní prudce otočila hlavu. „Zlomilo srdce? Beatrice, tady jde o úplně jinou katastrofu! Jestli se za pana Linfielda nevám, máme zničený život. My všechny! Tatínek s maminkou nám sice zanechali tenhle dům, ale kromě toho i obrovskou horu dluhů. Doufala jsem, že bohatství pana Linfielda nás zachrání.“

„Ty ses za pana Linfielda chtěla provdat kvůli penězům?“ otázala se osmnáctiletá Cecily odsuzujícím tónem. Coby jediná intelektuálka v rodině to podle názoru svých sester v osmnácti letech se smyslem pro morálku dost přeháněla.

„Kvůli jeho charakteru ani džentlmenkému chování to rozhodně nebylo,“ konstatovala Kitty zatrpkle. „Jenom si vyčítám, že jsem neměla tolik rozumu, abych to do zdárného konce dotáhla dřív. Neměli jsme ten sňatek odkládat po tom, co maminka umřela, věděla jsem, že prodlužováním zasnoubení si říkám o problémy. Když si pomyslím, že tatínek měl obavy, aby to nevypadalo nevhodně!“

„Kitty, jak zlé to s námi je?“ zeptala se Beatrice. Kitty na ni chvíli mlčky zírala. Jak jim to jen říct? Jak jim vysvětlí, co všechno se v nejbližší době stane?

„Je to... vážné,“ začala Kitty opatrně. „Tatínek dal dům do zástavy nějakým lidem dost nevalné pověsti. Co jsem prodala, naše knihy, stříbrné nádoby a příbory, některé maminčiny šperky, nám věřitele nakrátko udrží od těla, ale prvního června se vrátí. Za necelé čtyři měsíce. A jestli nebudeme mít dost peněz nebo aspoň nebudeme moci dokázat, že dluhy začneme splácet, potom...“

„Budeme muset odsud? Ale tady jsme přece doma!“ Harriet se roztrásl ret. Coby druhá nejmladší byla citlivější než Jane, která aspoň přestala třískat do klavíru, seděla tiše na stoličce a sledovala, co se děje.

Kitty neměla to srdce jim přiznat, že to bude ještě horší, nebudou muset pouze opustit domov. Peníze utržené za Netley Cottage budou na splacení dluhů stěží stačit a nezbude jim nic, z čeho by mohly žít. A protože nemají kam jít a nezůstal jim žádný jistý zdroj příjmů, Kitty vidí jejich budoucnost vskutku černě. Očividně jim nezbude nic jiného než se rozdělit. Ona a Beatrice snad najdou nějaké zaměstnání v Salisbury nebo v některém z větších měst poblíž třeba jako služky, případně, pokud jim štěstí bude opravdu přát, jako komorné nějaké dámy. A Cecily? Kitty si nedovede představit, že Cecily bude ochotná nebo schopná pro někoho pracovat, ale se svým vzděláním by se mohla pokusit získat místo v nějaké škole. Harriet, mladičká Harriet, bude muset udělat totéž. Dostat se někam, kde bude mít střechu nad hlavou a stravu. A Jane... Paní Palmerová ve městě je sice mimořádně lakomá, pro Jane však vždycky projevovala jistou slabost. Snad se Kitty podaří ji přemluvit, aby Jane k sobě vzala do doby, než dospěje do věku, kdy si i ona bude moci najít nějaké zaměstnání.

Kitty si je, všechny své sestry, představila, jak žijí každá jinde, kam je vítr zaneše. Budou vůbec ještě někdy spolu jako teď? Nynejší situace je bezútěšná až dost, ale co kdyby se to vyvinulo ještě mnohem hůř? Před očima se jí mihla vidina, v níž byla každá z nich sama, hladová a zoufalá. Kvůli panu Linfieldovi Kitty neuronila jedinou slzu, ten jí za pláč nestál, zato nyní se jí hrdlo bolestně stahovalo. Už teď přišly o mnoho. A byla to Kitty, kdo musel sestram sdělit, že mamince se lépe již nepovede. To ona jim přinesla zprávu, že tatínek zemřel. Ale jak jim má vyložit, že to nejhorší je teprve čeká? Nedokáže pro to najít slova. Kitty není jako jejich matka, která uměla uklidnit a útěchu vykouzlit doslova z ničeho, ani jako jejich otec, který vždycky dokázal tak suverénně tvrdit,

že všechno bude v pořádku, až jste mu uvěřili. Ne, Kitty je sice tím, kdo v jejich rodině řeší problémy, ale tenhle se jí pouhou silou vůle zdolat nepodaří. Zoufale si přeje, aby měla někoho, s kým by se o to břemeno mohla podělit. V útlém věku dvaceti let je to vskutku těžké, ale nikdo takový neexistuje. Obličeje jejích sester k ní vzhlížely s jistotou, že dokonce i za daných okolností najde způsob, jak všechno napravit. Jako vždycky.

Jako dosud pokaždé.

Čas zoufat si skončil. Nehodlá se nechat porazit tak snadno. To nemůže dopustit. Kitty zahnala slzy a narovнала se v ramenou.

„Do prvního června zbývají víc než čtyři měsíce,“ prohlásila sebejistě a odstoupila od okna. „To bude, řekla bych, právě tak stačit na to, aby se nám podařilo dosáhnout něčeho zcela mimořádného. I v městečku, jako je Biddington, se mi podařilo ulovit bohatého snoubence. Sice se potom ukázalo, že je to křivák, ale není žádný důvod se domnívat, že stejný manévr se nedá prostě a jednoduše zopakovat někde jinde.“

„Ovšem pokud vím, žádní bohatí muži nikde poblíž nežijí,“ namítla Beatrice.

„Správně!“ přitakala Kitty vesele a oči jí nezvykle zazářily. „Právě proto musím vyrazit na mnohem slibnější loviště. Beatrice, teď tady budeš velet ty. Protože já odjedu do Londýna.“

Kapitola druhá

Není nic výjimečného narazit na člověka, který má ve zvyku ostatní ohromovat řečmi o tom, co všechno hodlá uskutečnit. Už vzácněji se ale setkáte s lidmi zvyklými své bizarní záměry realizovat. Slečna Kitty Talbotová však patřila právě do této druhé skupiny.

Od onoho neradostného rána v salonu Netley Cottage neuplynuly ani tři týdny a už společně s Cecily seděla v dostavníku, který skákal na cestě do Londýna. Čekaly je tři dny nepohodlí a natřásání se na sedadlech, navíc v pestré společnosti spolucestujících a různé drůbeže. Nechávali za sebou stále další hrabství a to jejich, Dorsetshire, se pomalu ztrácelo v dáli. Kitty strávila většinu času vyhlížením z okna, a než skončil první den, nacházela se od domova nejdál, kam se kdy v životě dostala.

Dávno ví, že se bude muset bohatě vdát, ale počítala s tím, že vše zařídí tak, aby díky zamýšlenému sňatku s panem Linfieldem, jež v tajnosti připravovala už se svou matkou, zůstala blízko Biddingtonu a své rodině. V týdnech a měsících po matčině smrti byla tím raději, že se jí podařilo tak pěkně si zajistit budoucnost s panem Linfieldem, který žije nedaleko. V té nejhorší době bylo opravdovým požehnáním vědět, že nemusí sestry ani na chvíli opustit. Teď je ale až na jednu výjimku všechny nechává daleko za sebou. S každou milí, kterou je dostavník odváží dál od Biddingtonu, ji kámen obav v srdci tíží stále víc. Kitty učinila správné

rozhodnutí v zájmu své rodiny, nic jiného jí ostatně nezbyvalo, avšak bez sester byla velmi nešťastná.

Já hlupák, vyčítala si, že pošetile věřila v čestnost pana Linfielda, nicméně si stále nemohla srovnat v hlavě, jak to, že ji tak rychle přestal milovat. Slečna Spencerová je hezká, zajisté, ale přílišně nudná. Avšak rychlost, s jakou se ta změna odehrála, jí stále nešla na rozum. Navíc měla předtím dojem, že Linfieldovi slečnu Spencerovou nemají nijak zvlášť v lásce. Co Kitty uniklo?

„Hlupák,“ řekla si znovu, tentokrát nahlas. A protože Cecily, která seděla vedle ní, se na ni dotčeně podívala, dodala: „Ne ty, to já udělala hloupost. Vlastně pan Linfield.“

Cecily si hlasitě oddechla a vrátila se ke své knize. Jakmile se těžký svazek, dar od faráře, podařilo najít, trvala na tom, že si ho vezme s sebou, přestože Kitty poukazovala na fakt, že dílo této velikosti a váhy na výpravu dlouhou sto mil asi nebude to nejlepší.

„Kitty, opravdu mi chceš vzít i to poslední, co by mohlo zmírnit mé utrpení?“ zeptala se jí Cecily teatrálně. Nejupřímnější odpověď by v tu chvíli zněla *ano*, ale Kitty, rozčilená obrovským sestřiným kufrem, kapitulovala a smířila se s myšlenkou, že se s tím nsmyslným nákladem budou vláčet až do Londýna. Opět proklela otcovo vyložené nerozumné a nákladné rozhodnutí poslat Cecily do Bathu, kde dva roky navštěvovala školu pro mladé dámy. Vedla ho k tomu touha držet krok s místním panstvem, zejména s Linfieldovými, ale Cecily tam za tu dobu zjevně nezískala nic kromě pocitu výjimečné intelektuální nadřazenosti. Ačkoli Cecily knihu vášnivě obhajovala, mnoho pozornosti jí nevěnovala a místo toho Kitty obtěžovala otázkami, které celou cestu pronásledovaly i ji samotnou.

„Víš docela jistě, že jsi dopisu od tetičky Dorothy rozuměla správně?“ zašeptala, protože si po Kittyině ostré výtce konečně začala dávat pozor, aby se o jejich soukromé záležitosti nedělila s celým osazenstvem dostavníku.

„Jak jinak by se to dalo pochopit?“ zasyčela v odpověď Kitty, nemálo našťvaná. Pak vzdychla, zmírnila tón a znovu vysvětlovala situaci, přičemž se jí obstojně dařilo předstírat trpělivost. „Tetička Dorothy maminku znala z divadla, když obě pracovaly v Lyceu. Přátelily se. Maminka nám čítávala její dopisy nahlas, pamatuješ? Napsala jsem jí, požádala jsem ji o pomoc a tetička Dorothy nabídl, že nás v Londýně uvede do společnosti.“

Cecily si důležitě odkašlala.

„A jakou máš jistotu, že tetička Dorothy je počestná žena s pevnými křesťanskými morálními zásadami? Vždyť o ní nic nevíme! Co když se řítíme do doupěte neřesti?“

„Musím říct, že doba, kterou jsi s tím farářem strávila, nepřinesla žádný užitek,“ zpražila ji Kitty. Sama však v hloubi duše chovala podobné obavy, třebaže matka vždycky skálopevně tvrdila, že tetička Dorothy je dáma velmi vážená. Ovšem nebylo by dobře se s tím teď Cecily svěřit, neboť tetička Dorothy představuje jejich opravdu jedinou šanci. „Nikoho, kdo bydlí v Londýně, neznáme, jen ji. Všichni tatínkovi příbuzní jsou v cizině, ale ti by pro nás stejně nehnuli ani prstem. A ona byla dokonce tak laskavá, že nám zaplatila cestu. Nemůžeme nad její pomocí ohrnovat nos.“

Když ani tyto argumenty Cecily očividně nepřesvědčily, Kitty se opřela zády do sedadla a povzdychla si. Obě by byly raději, kdyby ji na tuto misi doprovázela Beatrice, ale na konci dopisu tetičky Dorothy stála jasná instrukce: *Vezmi s sebou svou nejhezčí sestru*. A Beatrice – jak sama připustila – má v současné době k půvabu daleko, naproti tomu Cecily je sice nabručená a náladová, ale také svěže krásná. Že je přitom nudná jako nedělní odpoledne, na tom snad nebude záležet, doufala Kitty. Sama se utěšovala myšlenkou, že Beatrice je mnohem lepší volba, když se má rozhodnout, komu svěří vedení domu a mladší sestry. Kdyby místo ní zůstala doma Cecy, po návratu z Londýna by už nebylo co zachraňovat.

„Stejně si myslím, že bychom se spíš měly pokusit najít si nějaké počestné zaměstnání,“ pokračovala Cecily. „S mým vzděláním bych mohla být výtečná vychovatelka.“

Nastala pauza, během níž si Kitty představila, jak hrůzné následky by mělo rozhodnutí zodpovědnost za rodinné finance svěřit do jejích rukou.

„Uvaž ale,“ podotkla Kitty obezřetně potichu, „že vychovatelka v současné době nedostává víc než třicet pět liber ročně. A to by bohužel ani zdaleka nestačilo. Že se vdám za někoho bohatého, je doopravdy nejrychlejší způsob, jak naše problémy vyřešit.“

Cecily otevřela ústa, podle všeho hodlala pronést nějakou další kritickou, navíc zcela zbytečnou poznámku, ale než to stihla, jejich hovor přerušil chlapeček na předním sedadle, který na svou matku zavolal: „Mami, už jsme tady!“

A vskutku, když vyhlédly z okénka, viděly, že se po celém obzoru táhne do dále Londýn, nad nímž se k obloze jako signální ohně zvedají dlouhé sloupce kouře. Kitty vyslechla spoustu příběhů, v nichž její rodiče toužebně mluvili o Londýně jako o skvělém příteli, po němž se jim stýská. Básnili o jeho rozloze, kráse a královském lesku, o ruchu a příležitostech, jež nabízí. Je to král všech měst, tak ho titulovali. Kitty si už dlouho přála spatřit Londýn na vlastní oči, tu neznámou zemi, která zjevně byla první láskou jejích rodičů a jejich skutečným domovem. Ale když se kola kočáru ztěžka valila po městských ulicích, jaký na ni udělal první dojem? Je... špinavý. Všude saze, z vysokých komínů stoupá kouř, na dlažbě se válejí koňské koblížky. Špinavý... a matoucí: ulice se znenadání kříží a pak se zase klikatě rozbíhají každá jiným směrem. Budovy se k sobě prapodivně naklánějí a nemají vždycky tvar kvádrů či alespoň zdi v pravém úhlu: budí dojem, jako by je bez ladu a skladu nakreslila neumělá dětská ruka. Město kypí životem, ano, ale ten hluk, tolik hluku! Na dlažbě neustále drncí kola a klapou kopyta, pouliční prodavači vykřikují a máte pocit, že každý tady spěchá, někam se

žene. Všude rámus, chaos a špína, Londýn si žádá vaši pozornost a respekt a je tak –

„Velkolepý,“ vydechla. „Cecily, konečně jsme tady!“

Na Piccadilly vyměnily dostavník za drožku, která je měla dopravit k domu tetičky Dorothy ve Wimpole Street. Kitty zatím nedokázala rozeznat, která z londýnských čtvrtí se právě těší výsadě být módní adresou, ale s uspokojením konstatovala, že ačkoli v ulici tetičky Dorothy nestojí domy ani zdaleka tak důstojné, jako byla některá z impozantních sídel, která cestou míjely, očividně se řadí k těm dostatečně zámožným, aby se kvůli ní nemusela červenat. Drožka zastavila před úzkým městským domem natěsnaným mezi dva další. Kitty se rozloučila s jednou z mála mincí, které jim zbývaly, pak zdolaly příkré schody a zaklepaly. Dveře otevřela služka se zářivě rusými vlasy – zahřálo je u srdce, když viděly, že tetička Dorothy má opravdové služebnictvo –, a dovedla je do salonku, kde jejich „tetička“ právě dlela.

Sestriny pochybnosti o cestě do Londýna Kitty sice na pohled bezstarostně odmítla, ale potají se bála, aby je nepřivítala zmalovaná ženština v komické paruce, která se lascivně směje a nosí navlhčené spodničky lnoucí k tělu; to by v žádném případě neodpovídalo tomu, co má Kitty v úmyslu. Proto se jí ulevilo, když spatřila nápadně krásnou ženu s postavou bujných tvarů, i doma oděnou v módní prosté šaty šedohnědé barvy. Tmavé kadeře nezakrývalo nic, ale ten neformální styl jí slušel a k jistě prohnanosti, jež jí hleděla z očí, by se usedlý čepec s vázáním pod bradou ani takový, jaký nosí vdovy, stejně nehodily. Tetička Dorothy se zvedla ze židle. Chvilí nehybně stála a zkoumala je pohledem zpod dramaticky tmavého obočí. Kitty i Cecily nezvykle znervózněly a zatajily dech. A potom přišel úsměv. Tetička Dorothy rozpráhla paže ověšené šperky.

„Má zlatíčka, tolik se podobáte své matce!“ pravila. A padly si do náručí.

* * *

Tetička Dorothy do svých jedenapadesáti let dokázala vtěsnat mnoho životů a rolí. Jako herečka si na jevišti užívala pestrou a úspěšnou kariéru a mimo ně se potom celé hodiny věnovala vybraným nejštědřejším londýnským džentlmenům. Když díky tomu nashromáždila nikoli zanedbatelnou finanční částku, v den svých jedenačtyřicátých narozenin si ohnivě rusé vlasy přebarvila na tmavě hnědé, změnila životní styl a pod novým jménem se z ní stala majetná vdova. Jako paní Kendallová si začala užívat života na okraji lepší společnosti a trávila dny v domech, v nichž jako mladá pobývala jen o večerech. Třebaže Kitty dělalo starosti, že určitá proslulost v minulosti by v případě tetičky Dorothy docela dobře mohla být spíš překážkou než předností, koneckonců herečky jsou jen stěží pokládány za úctyhodné osoby, z jejího vystupování bylo zřejmé, že přerod ve váženou dámu proběhl dokonale. Jakmile ji Kitty zhlédla, ihned si byla jistější, že tetička Dorothy je při jejich příštích krocích v Londýně dokáže vést a že v honbě za jméním ji moudře nasměruje. Ale i když Kitty vířilo v hlavě tisíc otázek, které tetičce chtěla položit, nejprve několik hodin nemluvíly o ničem jiném než o jejich matce.

„Byla bych jí přijela na pohřeb,“ řekla jim paní Kendallová vřele. „Vězte, že bych to ráda udělala, ale váš otec... Zastával názor, že by to nejspíš nebylo moudré.“

Kitty tomu mlhavému vysvětlení dokonale rozuměla. V nějakém lepším světě by pro ně hodně znamenalo, kdyby se s tetičkou Dorothy setkaly a mohly si poslechnout vyprávění o tom, jak maminka žila v Londýně. Dozvěděly by se tak o ní něco nového i po tom, co je už opustila. Ale pan Talbot jednal v nejlepším zájmu rodiny, když od nich tetičku Dorothy držel dál. Její přítomnost by vyvolala otázky... A některé věci je někdy lepší nechat minulosti.

„Byl krásný den,“ vzpomínala Kitty a odkašlala si. „Svěží a studený. Byl by se jí moc líbil.“

„Jakmile se obloha vyjasnila, nebylo možné ji udržet v domě,“ pronesla Dorothy bolestně, zato s upřímným úsměvem. „V kteroukoli denní dobu.“

„Přednesla jsem na pohřbu úryvek z básně Geoffreyho Chaucera,“ ozvala se Cecily, „té její oblíbené.“ Nikdo z přítomných z ní samozřejmě nerozuměl jedinému slovu, pomyslela si Kitty, ale Cecily ji odrecitovala pěkně a jasným hlasem.

Ještě mnoho hodin si potom vyměňovaly vzpomínky, přisunovaly židle k sobě a v některých okamžicích si tiskly ruce, sbližovaly se, jak k tomu nevyhnutelně dochází, když lidé utrpí tak velkou ztrátu. Než se hovor konečně dostal ke Kittyinu zrušenému zasnoubení, obloha venku ztmavla.

„Správně jste udělaly, že jste přijely,“ ubezpečila Kitty tetička Dorothy a do tří sklenic s kousky ovoce štědře nalila brandy. „Londýn je pro vás to pravé. Byla by to katastrofa, v takové situaci se spolehnout na Bath nebo Lyme Regis. Moje zlatíčka, pokládejte mě za svou pohádkovou kmotřičku. Jsem si naprosto jistá, že za pár krátkých týdnů pro vás obě dokážeme najít prvotřídní partie.“

Cecilyna pozornost, která se mezitím trochu zatoulala, se rázem vrátila do přítomnosti. Překvapena, vrhla na Kitty vyčítavý pohled.

„Tetičko Dorothy, vdávat se budu jenom já,“ prohlásila Kitty rozhodně. „Cecily je ještě příliš mladá.“

Tetičku Dorothy to zjevně zaskočilo. „Docela určitě? Nebylo by moudré najít manžely vám oběma?“

„Vím to naprosto jistě,“ potvrdila Kitty. Cecily si s úlevou oddechla.

Tetička Dorothy o tom očividně přesvědčena nebyla, ale vzpamatovávala se téměř okamžitě. „Ale stejně předpokládám, že nám při tom může trochu pomáhat!“ prohlásila. „Jen považte, co všechno se bude muset udělat. Vyřešit vaše šaty, vlasy, vaše...“ Opsala dlaní ve vzduchu kruh, jako by se to mělo týkat úplně všeho. „A nesmíme ztratit ani jediný den! Letošní společenská sezona začne co nevidět.“

Kapitola třetí

Druhý den ráno se vzbudily dřív než jejich hostitelka. Lidé ve městě zjevně mají ve zvyku vstávat později, usoudila Kitty, ale domněnku, že by mohlo jít o projev lenosti, uvedl na pravou míru energický způsob, jakým pak tetička Dorothy dirigovala jejich celodenní program.

„Nesmíme plýtvat časem,“ připomněla jim, sotva si oblékly pláště, vyšly z domu a nastoupily do fiakru. Ze všeho nejdřív nechala zastavit u nenápadné budovy v Bond Street, kde Kitty prodala poslední ze šperků jejich matky za celkovou sumu deseti liber, z nichž hodlala pokrýt jejich londýnské výdaje. Nic jiného už zpeněžit nemohla, proto se zachvěla při pomyslení, že od vězení pro dlužníky je dělí pouze těchto deset liber, které se navíc dosti rychle rozplynou. Silou vůle tu myšlenku zahnala. Mohlo by to vypadat jako pošetilost, vydávat drahocenné peníze za lacinou parádu, ale věnovat den nákupům bylo stejně nutné jako loni zaplatit opravu děravé střechy jejich domu.

„Šaty pro různé příležitosti, klobouky, rukavice, boty, spodničky, to všechno potřebujeme,“ vypočítávala tetička Dorothy, zatímco drožka rachotila po dláždění z kočičích hlav. „Pokud jde o módu, bohaté dámy kupují šaty u paní Triaudové, boty u Hobyho a klobouky u Locka. Ale my to vše pěkně pořídíme v Cheapside.“

Čtvrť Cheapside navzdory názvu naznačujícímu nižší ceny Kitty oslnila. Obchodníci s textilem, cukráři, stříbrotepci, knihkupci,

punčocháři, kloboučníci, ševci, jeden obchod vedle druhého, ulice za ulicí, míle za mílí. Pod neomylným velením tetičky Dorothy je vzaly útokem: krejčí jim brali míru na šaty na den i na večer, na vycházky a plesy, sestry si zkoušely klobouky, v prstech zkoumaly neuvěřitelnou hebkost punčoch a do své výbavy investovaly jeden šilink za druhým. Než se, silně utrmácené, vrátily do Wimpole Street, blížilo se pozdní odpoledne. Ale tetička Dorothy přípravy ani zdaleka nepokládala za hotové.

„Šaty, to je hračka,“ pronesla chmurně. „Mnohem obtížnější je chovat se jako mladá dáma z vybrané společnosti. Strávily jste v ní hodně času?“

„Mnohokrát jsme večerely v sídle Linfieldových,“ odpověděla Kitty nejistě, protože nevěděla, jestli se to za lepší společnost počítá. Pan Talbot a pan Linfield byli dobrými přáteli dokonce už dřív, než se jejich potomci zasnoubili, spojoval je vřelý vztah k drahé whisky a hazardním hrám, a tak byli Talbotovi na společenské večírky ve velkolepé rezidenci Linfieldových často zváni.

„Dobře,“ pochválila je tetička Dorothy. „Pro začátek chci, abyste si představily, že kdykoli vyjdete z tohoto domu, jste na společenském večírku u Linfieldových. Narovnejte se, zachovávejte klid a chodte zvolna. Žádné pobíhání sem a tam, každý váš pohyb ať je pomalý a ladný. Musíte mluvit potichu a vyslovovat zřetelně, důsledně se vyhýbat výrazům slangovým i vulgárním, a když jste na pochybách, raději neříkejte vůbec nic.“

Tři dny jim tetička Dorothy vtoukala do hlavy, jak mají chodit a jak se mají česat, aby vše odpovídalo nejnovější módě; jak je nutno držet vějíř, vidličku, kabelku. Kitty si brzy začala uvědomovat, že stát se ženou z vyšší společnosti znamená ovládat své já tak dokonale, že nemůžete ani dýchat. Celé tělo se musí stát korzetem, který jakoukoli netaktnost, neobratnost v chování a váš charakter drží spolehlivě uvnitř. Kitty soustředěně vstřebávala všechny informace a přinutila Cecily, aby dělala totéž, ačkoli její sestra měla ve zvyku nechat svou pozornost kamsi zatoulat, jakmile usoudila,

že téma hovoru ji přestává zajímat. Než jim přivezli první šaty, oběma se proto z přemíry dobrých rad točila hlava.

„Díky bohu,“ prohlásila tetička Dorothy, když jim zásilky doručili, „teď už aspoň můžete vytáhnout paty z domu bez toho, abyste se musely červenat.“

Kitty a Cecily si odnesly krabice do patra a při rozbalování nevycházely z údivu. Londýnská móda, jak právě zjistily, má před biddingtonskou značně velký náskok, a tak se ty krásné úbory jen vzdáleně podobaly oděvům, na něž byly zvyklé. Společenské šaty v odstínech modré a žluté, dlouhé róby z mušelínu, pláště ze silné látky, saténové kabátky, a to úplně nejúžasnější: dvoje večerní šaty. Předčily vše, co Kitty jakživa viděla. Sestry si při jejich oblékání opatrně pomáhaly. Když se pak učesaly, jak jim tetička Dorothy předvedla, a do vlasů si pečlivě naaranžovaly čerstvé květiny, proměna byla neuvěřitelná.

Kitty stála s Cecily před vysokým zrcadlem v ložnici tetičky Dorothy a pohled na jejich odraz v něm ji zaskočil. Byla zvyklá, že Cecily vždycky vypadá, jako by se právě probudila z hlubokého spánku, ale nyní před ní v zářivě bílé lehoučké sukni stálo andělské křehké stvoření, které by se v příštím okamžiku snad mohlo vypařit. Prstýnky světlých vlasů po stranách hlavy dodávaly jejímu obličejí ještě jemnější rysy. I Kitty byla v bílém, jak se slušelo u mladých dam během jejich první společenské sezony. Bílá barva šatů ostře kontrastovala s jejíma tmavýma očima a kaštanovými vlasy, od přírody rovnými, ale nyní přinucenými utvořit stejné lokny jako měla její sestra, a zdůrazňovala dramatickou linii obočí nad inteligentními očima. Ty dívky v zrcadle vypadají úchvatně, pomyslela si Kitty. Jako když sem, do Londýna, vskutku patří.

„Pěkné, velmi pěkné!“ Tetička Dorothy potěšeně zatleskala. „Myslím, že přípravu máte za sebou. Dnes večer začneme.“

Když do divadla Theatre Royale v Covent Garden dorazily, právě se stmívalo a jeho budova s vysokými klenutými stropy

a nazdobeným interiérem ve světle svíček vypadala krásně. Tře-
baže tam ještě nevládl takový ruch, jaký přijde v hlavní sezoně,
stejně je obklopovala vzrušená atmosféra.

„Milé zlaté, pořádně se na všechny ty lidi podívejte,“ vyzvala
je tetička, sotva přítomné přeletěla hodnotícím pohledem. „Cítíte
tu šanci, která se tady vznáší ve vzduchu?“

„Punc slabosti, punc žalosti,“ pravila Cecily pochmurným
tónem, jímž, jak Kitty ví, pronáší citáty. Tetička Dorothy si ji po-
dezřívavě změřila. Když pak vcházely do velké vstupní haly, za-
sýčela Kitty do ucha tak, aby ji Cecily neslyšela: „Nezbláznila se?“

„Je intelektuálka,“ vysvětlila Kitty potichu.

Tetička Dorothy si vzdychla. „Přesně toho jsem se obávala.“

Jak v divadle pomalu mířily ke svým místům, Dorothy se sou-
středěně rozhlížela a mávala na své známé v davu.

„Štěstěna nám opravdu přeje,“ poznamenala polohlasem, když
vešly na horní galerii. „Ani jsem nedoufala, že hned na samém
začátku sezony uvidím tolik vhodných kandidátů na ženění.“

Kitty přikývla a usazovala se na sedadle, ale duchem byla jinde.
Právě totiž zahlédla nejimpozantnější rodinu, jakou kdy v životě
viděla, a nemohla se od té scény odtrhnout. Vysoko nad nimi v sou-
kromé lóži seděli tři neznámí, kteří dokonce i v Kittyiných nezku-
šených očích nad všechny ostatní nápadně vynikali. Mladý muž,
mladá slečna a výjimečně elegantní pohledná dáma, všichni krásní
a nádherně oblečení, určitě z jedné rodiny – z rodiny, jejíž členové,
jak Kitty pozorovala, se na sebe usmívají a společně se smějí, protože
nemají na světě jinou starost než se dobře bavit. Tetička Dorothy
sledovala Kittyin upřený pohled a nesouhlasně zamlaskala.

„Má zlatá, vrhat pohledy tím směrem nemá smysl. Samozřejmě
musím obdivovat tvou ctižádost, ale nezapomínejme, jaké je naše
společenské postavení.“

„Ikaros,“ podotkla Cecily trochu záhadně. Nebylo jasné, jestli
tím chtěla podpořit tetiččin názor, nebo se prostě jen snažila ho-
voru dodat intelektuální zabarvení.

„Kdo to je?“ zeptala se Kitty, stále s očima upřenýma vzhůru. V Dorothy nad nesouhlasem rychle zvítězilo pokušení trochu si pokleветit.

„De Lacyovi,“ řekla a naklonila se ke Kitty. „Ovdovělá hraběnka lady Radcliffová a její dva nejmladší potomci, pan Archibald de Lacy a lady Amelia de Lacyová. Celá rodina je pohádkově bohatá. Lví podíl samozřejmě vlastní nejstarší potomek, hrabě Radcliffe, ovšem i oběma mladším sourozencům připadne hezké jmění – hádám tak přinejmenším osm tisíc ročně. Dá se očekávat, že všichni tři uzavrou báječné sňatky.“

Když představení začalo, Kitty se opřela zády o sedadlo, ale přestože se diváci dobře bavili a smáli, její pohled stále přitahovali de Lacyovi. Jaké to asi je, vědět už od narození, že máte budoucnost na sto procent zajištěnou a že bude šťastná? Že budete na ostatní shlížet z výšky ze své exkluzivní lóže? Vypadají, jako když do těch výšin opravdu patří, musela si Kitty přiznat. Jestlipak by tam nahoře mohl existovat svět, ve kterém by mezi ně patřila i ona? Její otec se koneckonců narodil do aristokratické rodiny a před svatbou se s naprostou samozřejmostí stýkal s lordy a dámami jako oni. Kdyby se byly události vyvinuly jen o trochu jinak... Kitty si uvědomovala, že je to absurdní, ale záviděla svému alternativnímu já, které s tou jedinečnou rodinou de Lacyových snad mohlo sdílet společenské postavení. A aby od nich Kitty nakonec oči odvrátila, musela do ní Dorothy strčit loktem.

O přestávce měly Kitty a Cecily napilno. Dorothy je představovala nejrůznějším lidem, bohatým velkoobchodníkům a jejich synům, dcerám a manželkám, právníkům, důstojníkům ve šviháckých uniformách, do nichž byly zavěšené pěkně oděné ženy. Toho večera se Kitty setkala s více lidmi než za celý dosavadní život, a proto měla trošku obavy. Jako by jí znovu bylo patnáct a blížili se k panskému sídlu Linfieldových, kde ji večer čekal první večírek v urozené společnosti, a ona se velmi obávala, že se dopustí nějaké chyby. Pamatovala si, jak jí toho večera matka šeptala do

ucha povzbudivá slova a její parfém s vůní růžové vody ji šimral v nose. *Oči a uši, moje zlatíčko*, říkala jí. *Dívej se, poslouvej a dělej totéž co oni, není to tak těžké.*

Kitty se nadechla tak zhluboka, že jí připadalo, jako by ve vzduchu opět málem ucítila vůni růžové vody, sebrala odvalu a umínila si, že na ně udělá dobrý dojem. Jako se tvaruje klobouk, aby vyhovoval právě panující módě, přizpůsobila samu sebe, aby její chování odpovídalo tomu, s kým hovoří. Ochotně se smála vtipným výrokům mužů, kteří se pokládali za duchaplné, marnivě obdivovala a na plaché se často usmívala a mluvila víc. Dorothy byla na zpáteční cestě jako u vytržení.

„Pan Melbury má příjem tisíc liber ročně“, sdělila jim v kočáře, „pana Wilcoxe očividně velmi zaujala Cecily a –“

„Ale my jsme se dohodly, že Cecily sem nepřijela kvůli sňatku“, vpadla jí do řeči Kitty. Cecily vedle ní ramena zase klesla, protože si oddechla.

„Dobře, dobře“, mávla lhostejně rukou tetička Dorothy. „Poznat, jak je na tom pan Pears, je o něco těžší, ale z jejich zasilatelské firmy bude po otcově smrti dostávat okrouhlou sumu dva tisíce ročně. A pan Cleaver –“

„Máte mezi známými někoho s ročním příjmem nad dva tisíce?“ přerušila ji znovu Kitty.

„Víc než dva tisíce ročně?“ zeptala se teta. „Božíčku, kolik jsi čekala, mé dítě?“

„Z majetku pana Linfielda plynou čtyři tisíce ročně“, odpověděla Kitty a při těch slovech se jí na čele objevily vrásky.

„Čtyři?“ zopakovala teta nevěřičně. „Svatá dobroto! Ten na tom musí být velmi dobře. Ale milé zlaté, nemůžete očekávat, že se takový zázrak stane podruhé. Je málo pravděpodobné, že by takový příjem měl, pokud nevlastní půdu, a v mých kruzích se mnoho majitelů pozemků nevyskytuje.“

Kitty tuto nemilou zprávu zpracovávala. Věděla, že pan Linfield je bohatý, má tolik peněz, že zaplatit jejich značné dluhy by pro

něj nebyl problém, ale předpokládala, že podobně situovaných mužů se v Londýně najde mnohem víc.

„Nedá se očekávat, že bych se setkala se stejně movitými muži?“ položila Kitty přímou otázku a žaludek se jí nepříjemně stáhl.

„V mých kruzích ne,“ zasmála se tetička Dorothy.

Kitty byla nesvá a měla pocit, že provedla hloupost. Přála si být co nejdřív zase zpátky ve Wimpole Street, aby si mohla sednout, vzít pero a papír a všechno pěkně v klidu propočítat. Budou dva tisíce ročně stačit, když je třeba finančně zajistit i její sestry a časem jim také vyplatit věno? Je to dost?

„Kolik celkem dlužíte?“ zeptala se Dorothy zvědavě.

Kitty jí to pověděla. Cecily jen zalapala po dechu, přičemž Kitty si ani nemyslela, že jejich hovor poslouchá, a tetička Dorothy si dovolila učinit něco pro dámu zcela nevhodného: hlasitě hvízdla.

„Božíčku,“ vzdychla s očima navrch hlavy. „Takže to bude muset být pan Pears.“

„Ano,“ souhlasila Kitty, i když trochu pochybovačně. Příjem dva tisíce ročně je zaručeně lepší než nemít nic, ale nejde jen o to, aby se prostě zaplatily dluhy. Stačí dva tisíce ročně na to, aby je zbavily té nikoli zanedbatelné dlužné částky, udržely jim Netley a ještě dokázaly zajistit budoucnost jejích sester? Co když jedna z nich bude potřebovat věno, aby se mohla provdat za džentlmena, kterého si vybere? Co když je budou potřebovat všechny? Co když některá z nich bude potřebovat peníze, aby si mohla vzít někoho chudého? Nebo Cecily, která bude jistě nejšťastnější bez manžela, zato s velkým počtem drahých knih? Pan Linfield, jak se nadála, by to vše zvládl, ale ani ten nejlaskavější muž na světě, pokud by měl k dispozici pouhé dva tisíce ročně, by jí to slíbit nemohl.

„A co někde jinde... Třeba u Almacka, tam přece často chodí bohatší pánové?“ zeptala se zamyšleně.

„V Almackově klubu? Kitty, to by ses snažila sahat výš, než kam ti ruka stačí,“ krotila ji Dorothy rozčileně. „Mezi vybranou společností a společenskou smetánkou je ještě nebetyčný rozdíl. Do

nejvyšších vrstev, do světa lordů a dam, vlastníků půdy a velkého jmění, tam ti dveře otevřít nemůžeš. Do toho světa se člověk musí narodit a neexistuje jiný způsob, jak si tam pozvání opatřit. Tyhle nebezpečné představy zažeh a soustřeď svou pozornost raději na pana Pearse a jemu podobné. I tak budeš mít veliké štěstí, pokud se ti podaří takového manžela získat.“

Když dorazily do Wimpole Street, Kitty bez dalších slov odešla do ložnice. Ve stavu lehké melancholie přemítala nad slovy tetičky Dorothy po celou dobu, kdy se před spaním myla, a nebyla s úvahami u konce, ani když Cecily sfoukla svíčku a vlezla do postele vedle ní. Její sestra usnula okamžitě. Kitty poslouchala, jak Cecily ve tmě oddychuje a záviděla jí, jak snadno dovede všechny denní starosti hodit za hlavu.

Dva tisíce by jejich těžkou situaci sice nedokázaly vyřešit, ale přinejmenším by pomohly. Jejich matka za to, že opustí Londýn, musela koneckonců vzít zavděk mnohem menší částkou, než jsou dva tisíce. Manželé Talbotovi před mnoha lety nedostali ani zdaleka tolik. Samozřejmě jim pak ty peníze nestačily, zvláště když tatínek nedokázal přizpůsobit svůj životní styl náhlé změně z majetného svobodného džentlmena na otce pěti dcer s výrazně nižším ročním příjmem pouhých pět set liber ročně. Kitty sice nemiluje hazard ani sto let staré portské, nicméně musí zaopatřit čtyři sestry. A na rozdíl od jejich maminky a tatínka nebude mít přepych manželství z lásky, které by její mysli dodávalo klid, až bude muset každou minci dvakrát obrátit.

Kitty si přála snad posté, potisící, pomilionté, aby se mohla poradit se svou matkou. Je vděčná, že mají tetičku Dorothy, skvělou průvodkyni Londýnem, ale to není totéž. Zoufale touží si o tom promluvit s někým, kdo ji velmi dobře zná, s někým, kdo její sestry miluje stejně vřele jako ona. Koho by stejně jako ji pronásledovala představa, že Jane, Beatrice, Harriet a Cecily zůstaly samy, ztracené někde v temných a drsných končinách Anglie. S někým, kdo bude stejně jako její maminka chápat, že zajde až do krajnosti, aby

jim zajistila štěstí. Ona by věděla, co si má Kitty nyní počít, tím si Kitty byla jistá, a nedělala by si starosti kvůli takovým pošetilým překážkám, jako je hierarchie a příslušnost k té či oné vrstvě společnosti. Vždyť koneckonců právě ona, a ne tetička Dorothy měla kuráž zamilovat se do aristokrata mnohem vyššího postavení, než z jakého sama pocházela.

Kitty se otočila na bok a snažila se vzpurným myšlenkám vtisknout nějaký řád. Je zbytečné stále dokola rozebírat v duchu věci, které nelze změnit. Její matka je pryč a teď záleží jen na Kitty, jak se s tím úkolem vypořádá. Nikdo jiný než tetička Dorothy jí neporadí, a ta se rozesmála, když se Kitty zeptala na majetnější muže, než je pan Pears. Ten smích nebyl zlomyslný, tetička to skutečně pokládá za holou nemožnost. Kitty by na její názor asi měla dát.

Spánek té noci na sebe nechával dlouho čekat, a když konečně přišel, trval jen krátce, protože starosti, které se jí neustále honily hlavou, se úspěšně přetahovaly s únavou. A třebaže Kitty nakonec usnula, neustále jí běhala hlavou otázka: Když už se musí kvůli svým sestrám prodat v dražbě, je tak nesplnitelné přát si, aby za ni někdo přinejmenším nabídl víc než pan Pears?